

Publicerad 2012-01-03 23:29 av flajlasa

Min allra första novell.

Hur kunde jag ha varit så dum?

Hur kunde jag ha varit så dum? Hur? Telefonsamtalet ringde fortfarande i öronen på mig.

"Förlåt, jag menade inte vad jag sade" hade jag förtvivlat ropat i mobiltelefonen med gråten i halsen.

"Sluta! Du säger alltid så! Jag kan inte, jag orkar inte mer!" hade hon snyftat tillbaka.

"Vad tänker du göra?" utbrast jag då hemska tankar nått mitt huvud, det hade dröjt ett tag innan hon snyftat till mig ett svar.

"Förlåt, men jag orkar inte mer..." Sedan hade hon lagt på.

Jag och Maya hade grälat igen. Jag minns inte vad vi grälat om eller vad jag sagt till henne, men det jag sagt hade tagit så hårt på Maya att hon rusat ut ur lägenheten. Förgäves hade jag varit ute och sökt efter henne i vintermörkret.

"Förlåt men jag orkar inte mer" ekade gång på gång i mitt huvud. Pulsen slog mot tinningarna och jag fick lov att ta djupa andetag för att inte falla omkull då jag sprang över snötäckta gator. Då slog det mig att hon kanske skulle återvända till lägenheten och hämta sina saker innan hon lämnade mig. Jag gjorde helt om och sprang så fort jag bara kunde. I min brådska så tappade jag min gröna mössa men struntade i den, viktigare saker stod på spel. Maya, min första kärlek, jag kunde inte bara låta henne försvinna.

Det hade börjat snöa och de små flingorna piskade mig i ansiktet när jag sprang mot lägenhetshuset och fick mina ögon att tåras i vinden. När jag kunde se det spanade jag upp mot lägenheten. Ljuset var släckt, det såg helt öde ut. Ändå fortsatte jag att springa.

Plötsligt kände jag något blött träffa mig i ansiktet. En droppe? Jag blev så förvånad att jag stannade upp och torkade bort det blöta. Det var för kallt för att något skulle kunna smälta och det regnade inte eftersom det snöade.

Jag såg upp och fick en chock. Däruppe står Maya alldeles vid kanten av taket. Ännu en droppe träffade mig i ansiktet och jag förstod med ens att det var hennes tårar. Grät hon fortfarande? Hade jag verkligen varit så elak mot henne? Hut kunde jag ha varit så dum?

"Maya! MAYA!" ropade jag i panik men vinden tog död på mitt skrik. Jag förstod vad hon tänkte göra, det som absolut inte fick ske. Förtvivlat sprang jag in i lägenhetshuset och sprang upp för trapporna, två steg i taget.

"Maya!" skrek jag igen när jag nästan var uppe. Inte för att hon kunde höra mig utan det var mer för att inte ge efter för utmattningen.

Äntligen var jag uppe och jag kastade mig ut på taket och såg mig panikslaget omkring. Jag kunde inte se henne någonstans. Hon kunde inte ha gjort det, hon kunde inte ha hoppat.

Men så plötsligt fick jag syn på henne stå vid kanten som hon gjort innan och det kändes som om någon stuckit en dolk i bröstet på mig. Den smärtan välldes upp inom mig då jag med blytung ben gick fram mot henne.

"Maya" sade jag med gråten i halsen och tårar brännandes bakom ögonlocken.

"Miku?" hörde jag Mayas röst säga. Väckande svagt och grötigt men inte ohörbart. Sakta vände hon sig om mot mig och hennes mörka hår svajade i den kalla vinden. Hon bar ingen jacka utan en grön munktröja som hon köpt för att de liknade min ögonfärg, det hade hon sagt med ett glatt ansikte men det ansiktet var nu gråtsvullet.

Hon blinkade och en flod av tårar välde nedför hennes kinder och det var som om man trätt nålar runt mitt hjärta och tryckt till ordentligt.

Jag grät nu jag också och tog ångerfullt några blytung steg som nu kändes ännu tyngre mot henne. För jag visste att det var på grund av mig som stod där, det var på grund av mig som hon led så.

Tårarna skymde sikten men jag uppfattade tydligt då Maya tog ett steg bakåt mot kanten och jag fick panik.

"Nej Maya! NEJ!" skrek jag förtvivlat men Maya tog ett sista steget över kanten.

Det var som om tiden hade stannat upp när Maya började falla och jag kastade mig fram och fick tag i hennes hand i min. Jag kände en otrolig smärta i ena knät när det slog mot det hårda stentaket, men brydde mig inte så mycket och det, Maya var viktigare. Armen smärtade också då jag höll tag i hennes hand. Maya såg skräckslaget upp på mig och bara mumlade "förlåt" om och om igen med tårar rinnande nedför kinderna.

"Nej, Maya, ge inte upp. Vi fixar det här." grät jag och mina tårar föll ned i hennes ansikte och blandades med hennes tårar.

Maya bara skakade på huvudet och jag mötte hennes blick. Glimten som brukade finnas i hennes mörka ögon var nu borta, det var som att stirra ner i ett tomt hål. Mitt hjärta slutade att slå och sjönk i bröstet på mig. Då visste jag att hon inte skulle ändra sig, att det redan var försent. Trots att jag i mitt inre visste det kunde jag inte sluta att hoppas och jag kunde, ville inte tro på det.

"Förlåt, men jag orkar inte mer." sade hon och jag kände hennes grepp om min hand mjukna. Hon började glida ur mitt grepp.

"NEJ! MAYA! NEJ!" skrek jag i full panik och försökte desperat hålla henne kvar i min hand, men jag kunde inte. Jag tappade henne.

Det kändes som en evighet innan jag hörde dunsen då hennes kropp tog mark. Jag såg det inte, jag kunde inte. Jag satt på taket med ryggen åt kanten och med knäna tätt in till mig. Armarna höll om benen och jag lutade huvudet mot knäna. Jag ville gråta men gråten hade frusit inom mig.

Så dog Maya, min första och enda kärlek. Hur kunde jag ha varit så dum?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren flajlasa med Poeter.se id #25963 innehar upphovsrätten